

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział II Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Kiersnowska-Tylewicz

Sędziowie: SO Anna Kulczewska-Garcia

SO Danuta Silska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy ze skargi pozwanego Z. G.o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa K. K.przeciwko Z. G.o eksmisję zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w P.z dnia 19 listopada 2013 r. sygn. akt II Ca (...)oddalającego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w P. (1) z dnia 8 maja 2013 roku o sygn. akt I C (...)

postanawia:

1.oddalić wniosek o zawieszenie postępowania w sprawie,

2.odrzucić skargę.

/-/A.Kulczewska-Garcia /-/A.Kiersnowska-Tylewicz /-/D.Silska

UZASADNIENIE

Dnia 13 czerwca 2014 roku Z. G.złożył do Sądu Okręgowego w P.skargę o wznowienie postępowania w sprawie z powództwa K. K.przeciwko Z. G.o eksmisję /sygn. akt II Ca (...)/ wskazując, że pojawiły się nowe dowody.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 22 kwietnia 2013 roku złożył również skargę w Sądzie Rejonowym w P. (1)o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. I Ns (...)o stwierdzenie nabycia spadku. Zdaniem skarżącego w związku z bliskim związkiem podmiotowym i przedmiotowym w obu postępowaniach, Sąd w sprawie II Ca (...)naruszył prawo, bowiem wydał wyrok, podczas gdy postępowanie powinno być zawieszono do czasu rozpoznania sprawy o wznowienie postępowania. Wnioskodawca wskazał, iż orzeczenie zapadłe w sprawie o eksmisję nastąpiło z rażącym naruszeniem art. 394 § 1 pkt 4¹ k.p.c.

Ponadto skarżący zwrócił uwagę na szereg mających mieć miejsce uchybień przy rozpoznawaniu sprawy I Ns (...), a których miał dopuścić się sędzia rozpoznający sprawę. Podniósł również, że w sprawie I Ns (...)popelnione zostało przestępstwo składania fałszywych zeznań oraz fałszerstwa intelektualnego. a także doszło do naruszenia art. 945 § 2 k.c. i 901 § 2 k.c.

Na podstawie zarządzenia Przewodniczącego z dnia 2 lipca 2014 roku skarżący został wezwany o uzupełnienie braków formalnych skargi poprzez: określenie stron postępowania, podanie na jakich podstawach opiera swoją skargę, uzasadnienie okoliczności stanowiących podstawy skargi, podanie daty, w której skarżący dowiedział się o podstawach uzasadniających żądanie wznowienia postępowania, podanie wniosków skargi oraz złożenia odpisu skargi, w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem zwrotu skargi.

W dniu 2 czerwca 2014 roku, odpowiadając na wezwanie Przewodniczącego do uzupełnienia braków formalnych, skarżący wskazał, iż skargę opiera na podstawie art. 394 § 1 pkt. 4 k.p.c. ponieważ Sąd nie mógł wydać wyroku w sprawie odpryskowej II Ca (...), gdyż w sprawie głównej I Ns (...) został złożony wniosek o wznowienie postępowania, który do chwili obecnej nie został rozpatrzony. Nadto skarżący podniósł, że wyrok w sprawie II Ca (...) został wydany na podstawie przestępstwa. Zgłosił przy tym szereg zarzutów co do postępowania w sprawie „głównej” i wskazał, że w świetle przedstawionych dowodów łamanie prawa zobowiązany jest do złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez sędziego prowadzącego sprawę I Ns (...) i biegłego psychiatrę wydającego opinię w tej sprawie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący przebieg postępowania w sprawie:

Postanowieniem Sądu Rejonowego w P. (1) z dnia 19 października 2012 roku K. K. nabyła spadek po M. G.. Postanowienie to stanowiło podstawę do ujawnienia prawa własności w księdze wieczystej nieruchomości KW (...), położonej przy ul. (...) w P. (sygn. I Ns (...))

W budynku położonym na tej nieruchomości zamieszkiwał Z. G.. K. K. wezwała pozwanego do opróżnienia lokalu, a wobec jego bezskuteczności, wniosła w dniu 7 lutego 2013 roku pozew o eksmisję (sygn. I C (...)).

W dniu 29 kwietnia 2013 roku do Sądu Rejonowego w P. (1) wpłynęła skarga uczestnika postępowania - Z. G. - o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. I Ns (...) dotyczącej stwierdzenia nabycia spadku.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. (1) z dnia 8 maja 2013 roku w sprawie o eksmisję nakazano pozwanemu opuszczenie, opróżnienie i wydanie powódce części nieruchomości w postaci pomieszczeń położonych na pierwszym piętrze, tj. dwóch pokoi, kuchni, korytarza i klatki schodowej, a także łazienki na klatce schodowej, w budynku posadowionym na nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), i nie przyznano pozwanemu prawa do lokalu socjalnego (sygn. I C (...)). Od powyższego wyroku apelację wywiódł pozwany zarzucając naruszenie prawa poprzez przedwczesne orzeczenie eksmisji i oparcie ustaleń faktycznych, a w konsekwencji wyroku na nieprawomocnym postanowieniu Sądu Rejonowego z dnia 29.10.2012r., które to postanowienie zaskarżył.

W uzasadnieniu apelacji podniósł, że na jego osobie dokonuje się łamanie prawa, w szczególności odnosząc się do przebiegu postępowania w sprawie I Ns (...) o stwierdzenie nabycia spadku.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 19 listopada 2013 roku apelacja pozwanego została oddalona (sygn. II Ca (...)).

W dniu 13 czerwca 2014 roku pozwany Z. G. wniósł skargę o wznowienie postępowania w sprawie II Ca (...).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu.

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. sąd zobowiązany jest dokonać zbadania na posiedzeniu niejawnym, czy skarga o wznowienie postępowania jest wniesiona w terminie i czy opiera się na ustawowej podstawie wznowienia. W braku jednego z tych wymagań sąd skargę odrzuci.

Natomiast stosownie do art. 407 § 1 k.p.c. skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy.

Skarżący jako podstawę wznowienia podał pojawienie się nowych dowodów, a także popełnienie przestępstwa. Z analizy treści skargi można wnioskować, iż swoje żądanie opiera na podejrzeniu popełnienia przestępstw, jakie miały mieć miejsce w postępowaniu o sygn. I Ns (...). Z uzasadnienia skargi wynika także, iż skarżący odwołuje się do innych zdarzeń, które miały miejsce w toku postępowania w sprawie o sygn. I Ns (...).

Skarżący zarzucił bowiem, że przestępstwo, do jakiego miało dojść, polegało na złożeniu fałszywych zeznań przez uczestników postępowania, fałszerstwa intelektualnego przez biegłego, a także bezprawnym działaniu przez sędziego rozpoznającego sprawę, którego skarżący dopatrywał się w tym, że Sąd wydał postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku, pomimo braku do tego ustawowych przesłanek, zostało wydane w sposób „korupcyjny” (w sprawie I Ns (...)), z pominięciem treści aktu notarialnego, którym skarżący dysponował. Podkreślić należy, iż na okoliczność popełnienia przestępstwa fałszerstwa intelektualnego przez biegłego sądowego i fałszywych zeznań, skarżący powoływał się już w skardze o wznowienie postępowania o sygn. I Ns (...), którą złożył w dniu 29 kwietnia 2013 roku. Skoro zatem skargę stanowiącą przedmiot rozpoznania w niniejszej sprawie złożył dopiero 1 czerwca 2014 roku, to nie dochował trzymiesięcznego terminu z art. 407 § 1 k.p.c., bowiem o okolicznościach, na które powoływał się w skardze, wiedział już ponad rok wcześniej.

Skarżący doszukuje się popełnienia przestępstwa także i w tym, że wydane zostało „korupcyjne” postanowienie kończące postępowanie w sprawie o sygn. I Ns (...)i przez to sędzia rozpoznający sprawę dopuścił się naruszenia prawa. Postanowienie zostało wydane w dniu 19 października 2012 roku, a pozwany składał w tym postępowaniu skargę o wznowienie w dniu 29 kwietnia 2013, zatem co najmniej już wtedy musiał wiedzieć, że orzeczenie takie zostało wydane. Stąd też i w zakresie tej podstawy nie sposób uznać, by trzymiesięczny termin do wniesienia skargi został dochowany.

Przede wszystkim jednak główną osią, wokół jakiej koncentruje się skarżący, jest okoliczność, iż Sąd Okręgowy rozpoznał sprawę i wydał wyrok w sprawie II Ca (...), pomimo tego, iż w sprawie I Ns (...)została złożona skarga o wznowienie postępowania.

Również i na tej podstawie nie sposób uznać, aby został dochowany termin z art. 407 § 1 k.p.c. Skarżący był stroną postępowania II Ca (...), zatem wiedział, że postępowanie – pomimo jego skargi w drugiej sprawie - toczy się, i został wydany w niej wyrok. Dowodzi temu chociażby fakt, że już w dniu 19 listopada 2013 roku złożył wniosek o doręczenie wyroku z uzasadnieniem.

Z powyższego wynika, iż niezależnie od tego, którą podstawę wskazaną przez skarżącego czyni Sąd Okręgowy przedmiotem swej analizy, przy żadnej z nich nie sposób uznać, iż skarżący wniósł ją w ustawowym terminie wskazanym w art. 407 § 1 k.p.c.

Ubocznie zauważyć należy, że nawet gdyby skarga została złożona w terminie podlegałaby również odrzuceniu wobec braku oparcia jej na jakiegokolwiek z ustawowych podstaw wznowienia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone zostało stanowisko, że dla uznania, iż skarga o wznowienie postępowania opiera się na ustawowej podstawie wznowienia, nie jest wystarczające samo sformułowanie podstawy wznowienia w taki sposób, by odpowiadało ono treści przepisów określających podstawę wznowienia, tj. art. 401 - 403. Sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający ww. przepisom nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie wznowienia, jeżeli z jej uzasadnienia wynika, że podniesiona podstawa nie występuje (tak: SN w postanowieniu z 15 czerwca 2005 r., IV CZ 50/05, Lex nr 533865). Badanie dopuszczalności wznowienia nie ogranicza się bowiem jedynie do kontroli, czy wskazane przez skarżących okoliczności dają się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, lecz wymaga ustalenia, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje. Skarga o wznowienie postępowania podlega - w myśl art. 410 § 1 k.p.c. - odrzuceniu, jeżeli w okolicznościach konkretnej sprawy sprecyzowana przez stronę podstawa nie zostanie przez sąd stwierdzona. Oznacza to, że kontrola, czy występuje wskazana przez stronę podstawa musi być przeprowadzona w pełnym zakresie, z uwzględnieniem wszystkich wskazywanych przez stronę elementów, przemawiających za jej wystąpieniem (tak: SN w postanowieniu z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 71/08, OSNC-ZD 2009/4/88; podobnie SN w postanowieniu z dnia 11 marca 2009 r., II UZ 2/09, Lex nr 527081).

Po analizie treści skargi w zestawieniu z powyższym poglądem judykatury, który Sąd Okręgowy w pełni podziela, uznać należało, że skarga o wznowienie już przy wstępnym badaniu nie poddała się pomyślnej weryfikacji, umożliwiającej

w rezultacie merytoryczne jej rozpoznanie. Sąd Okręgowy doszedł bowiem do wniosku, iż skarżący nie oparł jej na żadnej z ustawowych podstaw wznowienia.

Skarżący w skardze wskazał, iż podstawą wznowienia są nowe dowody, a w jej uzupełnieniu, że fakt popełnienia przestępstwa /art.403§2 k.p.c./. Jednakże z zawartego w uzasadnieniu skargi stanowiska wynikało, iż kwestią, jaką zarzuca skarżący, jest przede wszystkim prowadzenie postępowania w sprawie o eksmisję pomimo tego, iż w jego ocenie winno być ono „wstrzymane” z uwagi na złożenie skargi w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku. Taka okoliczność nie jest zatem ani nowym dowodem, ani przestępstwem, a działaniem na podstawie i w granicach obowiązującego prawa, które ze swej istoty nie może być podstawą do wznowienia postępowania. Podkreślenia przy tym wymaga, iż zgodnie z art. 403 § 2. k.p.c., można żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Jeśli zatem skarżący uznawał, iż jego prawa zostały naruszone przez to, że pomimo złożenia skargi o wznowienie w sprawie I Ns (...)postępowanie dalej się toczyło, to mógł tę okoliczność powołać w apelacji od wyroku sądu I instancji, bowiem złożył ją w dniu 14 czerwca 2013 roku. Nadto zauważyć należy, iż nie sposób mówić o nowych okolicznościach faktycznych lub dowodach, skoro na okoliczności dotyczące posiadania aktu notarialnego, podejrzenia popełnienia przestępstwa przez biegłego sądowego czy też wadliwości postępowania o stwierdzeniu nabycia spadku skarżący powoływał się już w postępowaniu przed sądem I instancji (k. 20, k. 69, k. 70). Tam również wskazywał na złożenie skargi na przewlekłość postępowania w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku.

Nadto wskazać należy, iż okoliczności, jakie powołuje skarżący, mają wykazywać, iż sędzia rozpoznający sprawę dopuścił się popełnienia przestępstwa. Podstawę wznowienia stanowi sytuacja, gdy postępowanie karne nie może być wszczęte lub gdy zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów, lub jeśli jego popełnienie zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem/art.404 k.p.c./ Jednak żadna ze wskazanych podstaw nie została przez skarżącego wskazana. Biorąc pod uwagę definicję przestępstwa zawartą w art. 1 kodeksu karnego,/ czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia, bezprawny, zawiniony, społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy/, a także brzmienie art. 404 k.p.c, nie można zatem łączyć wydania wyroku niezgodnego z oczekiwaniami strony i jej wewnętrznym przekonaniem o jego niesłuszności z popełnieniem przestępstwa przez sędziego. Jeśli strona jest niezadowolona z rozstrzygnięcia wydanego przez sąd, rozpoznaniu jego zarzutów służy zagwarantowana kontrola instancyjna, i nie jest właściwym utożsamianie popełnienia czynu zabronionego z wydaniem orzeczenia sprzecznego z oczekiwaniami strony.

Co zaś tyczy się wskazania przez skarżącego podstawy w postaci podejrzenia popełnienia przestępstwa m.in. składania fałszywych zeznań i fałszerstwa intelektualnego przez biegłego, wskazać jeszcze należy, iż popełnienie występku lub zbrodni może być podstawą do wznowienia wtedy, gdy czyn został ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że postępowanie karne nie może być wszczęte lub że zostało umorzone z innych przyczyn niż brak dowodów/art.403 § 2k.p.c./. Same zaś podejrzenia strony o dokonaniu popełnienia przestępstwa przez biegłego, sędziego czy uczestnika postępowania, nie mogą stanowić takiej podstawy.

Przywoływane przez skarżącego okoliczności nie mogą stanowić podstawy wznowienia również i z tego powodu, że dotyczą nie sprawy o eksmisję, w której składana jest niniejsza skarga, a sprawy o stwierdzenie nabycie spadku (I Ns (...)). Sąd Okręgowy nie kwestionuje tego, iż oba postępowania wykazują pewną więź podmiotową, jednakże skoro skarżący zarzuca, że to w sprawie I Ns (...)doszło do wskazanych przez niego naruszeń, to winny być one przedmiotem rozpoznania w tamtej sprawie. Samo tylko wystąpienie pewnej korelacji podmiotowej nie może być podstawą do wznowienia postępowania w sprawie o eksmisję skoro wydane w niej orzeczenie zostało w oparciu o prawomocne postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku., które do tej pory nie zostało wzruszone przez sąd.

Brak także podstaw do zawieszenia postępowania w niniejszej sprawie z uwagi na toczące się postępowanie o wznowienie postępowania w sprawie I Ns (...)wobec prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie o eksmisję i wobec konieczności badania w niniejszym postępowaniu wyłącznie przesłanek wskazanych w art.401 do 403 k.p.c.

Nie sposób również podzielić argumentu skarżącego, który podstaw do wznowienia postępowania upatruje w naruszeniu art. 394 § 1 pkt 4¹ k.p.c.. bowiem okoliczność, iż nie doszło to wstrzymania wykonania wyroku w sprawie, w której złożono skargę o wznowienie, nie może być w żadnej mierze uznana za którąkolwiek z podstaw wznowienia wskazanych w przepisach kodeksu postępowania cywilnego. Skarżący powołuje się bowiem na przepis, który nadaje uprawnienie do złożenia zażalenia na postanowienie o wstrzymaniu wykonania orzeczenia i nie sposób doszukać się w nim podstawy dla złożenia skargi o wznowienie postępowania.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że skarga o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu z uwagi na wniesienie jej po terminie, a także z uwagi na to, że nie została oparta na ustawowej przesłance wznowienia. Dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji.

/-/ A.Kulczewska-Garcia /-/A.Kiersnowska-Tylewicz /-/D.Silska